

פרשת וארא

הוא אהרן ומשה אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם. הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים (ו כו-כז)

פשוטו של מקרא מתפרש כזאת, דמשה ואהרן נצטוו מפי הגבורה בשני ענינים הכתובים כאן, חדא להוציא את בני ישראל מארץ מצרים, ושנית לדבר עם פרעה על שילוח ישראל מארץ מצרים, וכפרש"י (לעיל ו, יג) על הכתוב ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים, וזהו הא דכתיב כאן הוא אהרן ומשה שנצטוו להוציא את ישראל ממצרים, הם המדברים אל פרעה לשלח את ישראל ממצרים.

ואשר נראה בזה עוד, דהנה בברית בין הבתרים גזר הקב"ה גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם, הרי שהיו ב' גזירות חדא גזירת גרות ושנית גזירת עבדות, ועל שניהם נקבע הקץ לד' מאות שנה, וגזירת גרות חישב הקב"ה ד' מאות שנה משעת לידת יצחק, אולם גזירת עבדות לא נתקיימה אלא בארץ מצרים תחת ידי פרעה ועמו, (וקושי השיעבוד השלים לד' מאות שנה), וערש"י פרשת בא (יב, מ).

אשר דכוותה נראה, שכאשר הבטיחו השי"ת לאברהם בברית בין הבתרים שאחר הגרות והעבדות יצאו ישראל, הרי דתיתי יציאות נכללו בזה, חדא שיצאו לחפשי מתחת ידי העבדות וסבלות העינוי של מצרים, ושנית שתפסק גזירת הגרות בארץ לא להם, ויצאו מארץ מצרים לילך ארצה כנען, כי על שתי הגזירות באה הבשורה ואחרי כן יצאו, וכמו שנתבאר.

הלא מעתה מבואר מאד לשון הכתובים, דמשה ואהרן נצטוו להוציא את בני ישראל מארץ מצרים, והיינו להוציא את ישראל מגלות 'ארץ מצרים', ושנית נצטוו משה ואהרן להוציא את ישראל מתחת שיעבוד יד מצרים, וזהו הא דכתיב המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את ישראל ממצרים, וכאן לא הוזכר ארץ מצרים משום דכאן מיירי בענין היציאה מתחת ידי מצרים והשיעבוד למלך פרעה.

הלא מעתה מדוקדק מאד לשון הכתובים, דביציאת מצרים לא כתיב על צבאותם ואלו ביציאתם מארץ מצרים כתיב על צבאותם, והוא משום דהלא כונת על צבאותם פרש"י כל צבאם לשבטיהם אשר זה כולל גם שבט לוי, הלא מעתה פשוט, דהרי ביציאתם מארץ מצרים אף שבט לוי בכלל שאף הם היו בגזירת הגלות, אך בהיציאה ממצרים (היינו מעבדות מצרים) לא היו שבט לוי בכלל כיון שמעולם לא היה שבט לוי בכלל גזירת העבדות

מקור: חבצלת השרון